

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2007, č. j. 14 Az 55/2005 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Andreje Perepečenova **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 2. 2005, č. j. OAM 119/CU-06-P22-2004, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon. Pro tuto vytýkanou vadu měl

krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Námitku, jež by spadala pod kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. však dále nikde nespecifikuje.

Žalovaný podle stěžovatele pochybil tím, že při hodnocení situace cizinců v Rusku nevycházel ze zpráv, které zmiňuje ve své kasační stížnosti. Z toho důvodu nebyl skutkový stav přesně zjištěn. Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR, zprávu Ministerstva zahraničí USA či informace z databáze ČTK považuje stěžovatel za tendenční, neboť jde o zprávy státní, které mohou být ovlivněny diplomatickými ohledy a politickými vlivy. Namísto toho měl žalovaný vycházet ze zpráv nevládních organizací, které podle něj dokazují, že by v Rusku byl terčem útoků pro svou národnost a že ruské státní orgány útoky tolerují. To stěžovatel dokládá citacemi ze zpráv několika neziskových organizací, zabývajících se monitorováním stavu lidských práv v Rusku.

Další pochybení soudu spatřuje stěžovatel v tom, že mu byla soudem doručena výzva v českém jazyce. Český jazyk přitom stěžovatel neovládá na dostatečné úrovni. Tím byla podle něj porušena zásada procesní rovnosti účastníků.

Konečně stěžovatel tvrdí, že krajský soud porušil § 45 s. ř. s. tím, že zaslal správní spis žalovanému 4. 6. 2007, tedy ještě předtím, než byl rozsudek doručen stěžovateli. Proto nemohl stěžovatel plně využít práva na nahlížení do spisu, čímž byla porušena jeho procesní práva.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 14 Az 55/2005 ze dne 30. 4. 2007 a vrácení věci uvedenému soudu k dalšímu řízení (poznámka NSS: stěžovatel zjevně zaměnil Krajský soud v Ústí nad Labem).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto rozsudku může jít o přijatelnou kasační stížnost mimo jiné v případech, kdy se tato dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud v daném případě dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť kasační námitka, podle které krajský soud porušil § 45 s.ř.s. tím, že zaslal správní spis žalovanému 4. 6. 2007, tedy ještě předtím, než byl rozsudek doručen stěžovateli, nebyla ještě zdejším soudem řešena. Důvodnost kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud přezkoumal v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.)

Kasační stížnost však není důvodná.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech a že soud nevyhodnotil všechny důkazy, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publikováno na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Namítá-li stěžovatelka nedostatečné zjištění skutkového stavu a dále to, že ze zjištěných skutečností byly vyvozeny nesprávné závěry, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsah a způsob zjišťování*

důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhovat důkazy na podporu svých tvrzení a v rámci „práva na spravedlivý proces" je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly přinést nic nového, či pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen..." A dále pak: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.*"

Co se týče samotné námitky, že měl správní orgán vycházet i ze zpráv nevládních organizací, upozorňuje zdejší soud, že tuto námitku uplatňuje stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, ačkoliv mu nic nebránilo uplatnit ji v řízení před krajským soudem či před správním orgánem. Jde tak o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Přesto Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že zprávy novějšího data v řízení ani použity být nemohly. Zprávy Ministerstva zahraničí ČR, Ministerstva zahraničí USA a ČTK pak ve své ustálené judikatuře akceptuje jako důkazní prostředek (srov. *inter alia* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, sp. zn. 3 Azs 200/2005, dostupné na www.nssoud.cz) a nepovažuje je za tendenční, neobjektivní či politicky motivované. Správní orgány z takovýchto zpráv vycházejí ve většině případů a krajské soudy ani Nejvyšší správní soud dosud neměly důvod jejich kredibilitu zpochybnit. I sám stěžovatel ve své žalobě citoval na podporu svých tvrzení pasáž ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA. Je ostatně vhodné poznamenat, že i tyto zprávy byly k situaci v Rusku kritické a stěžovatelem citované zprávy nevládních organizací se od nich zásadním způsobem nelišily.

K stěžovatelově námitce, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné také díky vadě řízení, spočívající ve vedení řízení o žalobě v jazyce, jemuž dobře nerozumí, zdejší soud konstatuje, že i tuto otázku Nejvyšší správní soud opakovaně řešil, a proto odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 6 Azs 380/2004: *„Povinnost ustanovit tlumočníka vzniká soudu pouze tehdy, pokud by účastník řízení pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, soud tedy aktivně nezjišťuje, zda jsou naplněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř."* Jak je přitom zjevné ze spisu, podal stěžovatel osobně žalobu v českém jazyce, přičemž šlo o podání slohově poměrně zdařilé a gramaticky téměř bezchybné. V žalobě měl stěžovatel bezpochyby možnost požádat o přidělení tlumočníka, avšak neučinil tak. Ani v dalším průběhu řízení nedal stěžovatel nijak najevo, že by nebyl schopen vést řízení v českém jazyce a že by vyžadoval tlumočníka. Krajský soud tedy nepochybil, když aktivně nezjišťoval, zda jsou splněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř.

Poslední námitka poukazuje na porušení práva nahlížet do spisu. Rozsudek krajského soudu ze dne 30. 4. 2007 byl po vyhotovení zaslán účastníkům řízení. Žalovanému byl doručen dne 6. 6. 2007, a to spolu se správním spisem. Stěžovateli bylo doručováno na adresu pobytového střediska, kam byl rozsudek doručen rovněž dne 6. 6. 2007, avšak protože stěžovatel v té době pobýval jinde, byl mu rozsudek doručen až 3. 7. 2007. Postup krajského soudu byl podle názoru zdejšího soudu v souladu se zákonem a stěžovatelovo právo na nahlížení do spisu podle § 45 s. ř. s. porušeno nebylo. To, že byl po vyhotovení rozsudku a zároveň s jeho odesláním vrácen správnímu orgánu správní spis, je běžnou praxí soudů, která

právo na nahlížení do spisu neporušuje. Do vyhotovení rozsudku mohl stěžovatel do spisu u krajského soudu nahlédnout. Po vrácení správního spisu do něj mohl nahlédnout u žalovaného. Pokud stěžovatel považoval kasační stížnost za neúplnou, mohl ji později za pomoci advokáta, který mu byl ustanoven, doplnit. Případné výlohy spojené s nahlížením do spisu by přitom nenesl stěžovatel nýbrž stát. Této možnosti stěžovatel nevyužil a je tedy zřejmé, že svou kasační stížnost považuje za dostatečně zdařilou. Navíc je třeba podotknout, že ze spisu nevyplývá, že by se stěžovatel nahlédnout do spisu skutečně pokusil. To stěžovatel ani netvrdí. Zdejší soud tedy nemá za to, že by vrácení spisu negativně ovlivnilo sepsání kasační stížnosti stěžovatelem. Tato námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud zhodnotil relevantní kasační námitky jako nedůvodné, a protože v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá podle § 60 odst. 1 (§ 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak náklady řízení přesahující běžnou úřední činnost nevznikly; proto soud vyslovil, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Stěžovateli byl zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Mgr. Andrej Perepečenov; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí věci) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu